

Nr 344.

Av herr **Welin**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om rätt för kommun att upptaga särskild avgift av vissa offentliga nöjeställningar.*

I proposition nr 166 har Kungl. Maj:t för riksdagen framlagt förslag till förordning om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar. I detta förslag tillåter jag mig hemställa om ett par ändringar.

I 1 § heter det, att kommun *äger* uttaga nöjesskatt, och i överensstämmelse härmed är i 6 § medgivet rätt för kommun att besluta om lägre skattesatser än de i 3 § föreslagna. För mig synes det lämpligare att skatten alltid skall utgå och alltid med samma stadgade belopp. Den ifrågavarande skatten får väl betraktas icke uteslutande såsom en skatt utan även som ett medel att reglera nöjeslivet. Det framgår med all önskvärd tydlighet därutav, att högre skattebelopp äro åsatta mindrevärdiga nöjen. Men är nu detta fallet, så torde det vara lämpligt, att samma regulator kommer till användning på olika orter. Det kan ju mycket väl tänkas, att just i ett samhälle, där nöjeslivet är urartat och där man finner det behagligt med detta nöjesliv, där pålägger man ingen nöjesskatt eller gör den lägre. Dessutom kan här skapas en ny tvistefråga inom det kommunala livet till de många, som redan förut finnas. Man får väl heller icke vara blind för de praktiska svårigheter, som kunna uppstå därigenom, att det på olika orter är olika skattesatser. Den, som skall utgöra skatten, kan få det synnerligen svårt att vid bestämmande av biljettpriser få reda på de skattebelopp, som äro gällande inom olika kommuner. I alla händelser torde det vålla kommunala myndigheter oupphörligt besvär med att besvara ingångna förfrågningar i saken. Och slutligen kan det uppstå svårigheter, att, om man vill tillämpa lägre

skattesatser, bibehålla »det inbördes förhållande mellan de olika skattesatserna», alldenstund en del upptaga sådana belopp som 5 öre.

I det Landénska förslaget ingår heller icke denna bestämmelse, att kommunen äger pålägga nöjesskatt. Där heter det, att en nöjesskatt skall erläggas. Och så borde det även vara.

En annan fråga blir nöjenas gradering i och för skatten. Det är uppenbart, att ett nöje, som måste betraktas såsom uteslutande gott eller såsom i hög grad uppfostrande, bör vara skattefritt eller påläggas en ringa skatt, medan mindrevärdiga nöjen böra hårdare beskattas och de rent tvivelaktiga nöjena allra hårdast. Detta framgår också med all önskvärd tydlighet av departementschefens motivering, särskilt på sidan 7 o. f. Men vill man med hänsyn härtill klassificera nöjena, synes dock en delvis annorlunda gruppering än den av Kungl. Maj:t i 1 § föreslagna vara erforderlig. Sålunda synes varité- och kabaretföreställning samt maskerad och all annan danstillställning, liksom även vaxkabinett, böra sättas i en lägre grupp än övriga angivna nöjen och härigenom även erhålla en hårdare skatt.

Vad då varité- och kabaretföreställningar samt olika slags danstillställningar angår, äro de väl av synnerligen liten folkuppfostrande art. Många betrakta dem helt säkert i de flesta fall som skadliga, och de måste i alla händelser anses vara av lägre värde än åtskilliga andra nöjen, varmed de i förslaget jämnställts i fråga om skatt. Ur enbart skattesynpunkt äro de dessutom synnerligen lämpliga beskattningsföremål, alldenstund de kunna bereda samhället avsevärda inkomster. Vad vaxkabinett angår, så kan en högre skatt på sådana icke betyda något i fråga om skatteinkomsten, men en hårdare skatt kan måhända bidra till att försvåra deras tillvaro, och därmed är ingen skada skedd.

Dessa olika av mig här såsom mindrevärdiga omnämnda nöjestillställningar synas lämpligen böra påläggas en skatt, som med 5 öre överstiger de skattesatser, som i Kungl. Maj:ts förslag äro upptagna i 3 § 3).

I överensstämmelse härmed torde den ändring i 5 § böra vidtagas, att när rätt att deltaga i sådan nöjestillställning mot betalning utan att biljett eller annat dylikt bevis utlämnas, skatten utgår med 30 procent å bruttobeloppet av influtna inträdesavgifter eller andra avgifter för rätt att deltaga i tillställningen.

Med anledning av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen ville besluta, att nedanstående ändringar i Kungl. Maj:ts proposition med förslag till

förordning om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar vidtagas:

Rubriken till förordningen.

Orden »rätt för kommun att upptaga» utgå.

1 §.

För nöjeställning, till vilken allmänheten har tillträde mot avgift, skall till kommun, inom vilkens område tillställningen försiggår, utgå en särskild avgift, benämnd nöjesskatt.

Med nöjeställning avses i denna förordning:

a) konsert, opera- och annan musikalisk föreställning, dramatisk och litterär föreställning samt uppvisning i konstnärlig dans;

b) biografföreställning;

c) cirkusföreställning, uppvisning i professionell idrott samt annan liknande tillställning;

d) kapplöpning, travkörning och uppstigning i luftballong eller flygmaskin;

e) förevisning av djur, trolleriföreställning, marionetteater, akrobatikföreställning och dylikt;

f) varieté- och kabaretföreställning, bal, maskerad, annan danstillställning och med dessa jämförlig nöjeställning; samt

g) vaxkabinett.

Till nöjeställning hänföres *icke* tillställning, som tjänar vetenskapligt ändamål eller anordnas i undervisnings- eller uppfostringssyfte.

3 §.

Nøjesskatten — — — — biljettpriset;

3) vid nöjeställning, som avses i 1 § c), d) och e),

5 öre för biljett, vars pris är högst 25 öre,

10 » » » » » överstiger 25 öre men ej 50 öre,

15 » » » » » överstiger 50 öre men ej 75 öre,

Motioner i Andra kammaren, Nr 344.

20 öre för biljett, vars pris överstiger 75 öre men ej
1 krona

och därutöver 10 öre för varje påbörjat belopp av
50 öre utav biljettpriset; samt

4) vid nöjeställning, som avses i 1 § f) och g),
10 öre för biljett, vars pris är högst 25 öre,

15 » » » » » överstiger 25 öre men ej
50 öre,

20 » » » » » överstiger 50 öre men ej
75 öre,

25 » » » » » överstiger 75 öre men ej
1 krona

och därutöver 15 öre för varje påbörjat belopp av
50 öre utav biljettpriset.

5 §.

Medgives — — — — i 1 § a), med 20 procent
av nämnda belopp i fråga om tillställning, som avses
i 1 § b), c), d) och e) samt med 30 procent ifråga
om tillställning, som avses i 1 § f) och g).

Kan — — — — beräkningsgrund.

6 §.

Denna paragraf utgår.

Anm. Utom dessa föreslagna sakliga ändringar torde en del formella
ändringar i övrigt behöva vidtagas, om förslaget vinner beaktande.

Stockholm den 18 mars 1919.

S. Welin.